

ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MEDEIROS E ALBUQUERQUE

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ο γέρο Φέλιξ είχε περάσει ολόκληρη τη ζωή του ζώντας το χιστη στο Ρίο-Γιανέρο. Ήταν ένας Πορτογάλος πανούργος, με τετράγωνους ώμους, με ζουτος σαν χίμα. Όσοιο, όταν μιλούσε, με τον περνούσε από το μυαλό, του χαρμόνιαν έκει για πάντα κι ούτε ο διάβολος ο ίδιος δεν θα μπορούσε να του τη βγάλη... Το ίδιο κι άμα τον πείραζε κανείς... Η ιδέα της εκδικήσεως κολλούσε μέσα στο μυαλό του, τη μελετούσε μήνες ολόκληρους. Πολλές φορές και στο τέλος, με την ύπομονη, χαρμόφιλανότατη την κατάλληλη ευκαιρία, καθόφροναν πάντα να σκαρώσει χαμίνια άσχημη φάρα σ' αυτόν που μισούσε.

Ο Φέλιξ είχε παντρευτεί νέος, με ή γυναίκα του, άφρο του έδωσε ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, βαρεθήκε, φαινετα, την αβλιότητα κοντά του και πέθανε. Τα παιδιά του μεγάλωσαν ελεύθερα, αλητενόμενα μαζί με τ' άλλα χαμίνια της συνοικίας... Έτσι πέρασαν τα χρόνια... Ο γιος του έγινε φημισμένος κλέπτης κι η κόρη του με καπέλα σχεδόν του όμοιου που κάθε τόσο αναστάσανε τη γειτονιά με τους έρωτοαγαπώντες της. Όλα πήγαιναν έτσι λιαυρά, όταν ξέσπασε ο γέρος αρρώστησε. Ένας καταρραμένος ορματισμός τον χτύπησε και στά δυο πόδια, κλείνοντάς τον μέσα στο σπίτι και χαρμόφροντάς τον σε μια παλιή παραβαλασιμένη πολυθρόνα. Η άρρωστικα του πήρε του μάγουρο... Η κόρη ξεκοινομοίσε τα ξέσδα του σπιτιού με τα χριήματα που κέρδιζε ζώντας την πόστρα... και με άλλους τρόπους ίσως. Κι έτσι ζούσαν.

Ο γέρος, θέλοντας και μη, περνούσε τις ημέρες του ασάλευτος στην πολυθρόνα του, ουδίζωντας άτ' τους πόνοους με την παραμυθία κίησης, φτίνοντας, βλαστημώντας, αλεκαυμένους άτ' τη ζωή...

Έξαινη την εποχή άρχιόσε τους βοήκε μια διαβόλημένη περιπέτεια. Ο προμαίος ο γιάος του, που ο γέρος είχε να τον ιδη δυο-τρεις βδομάδες, σοφίτησε μια όραμα νύχτα να έπειθε έναντιον ενός ήσυχου άσπου που γιόφισε στο σπίτι του και να τον στείλη στον άλλο κόσμο με μια τρομερή μαχαίρα στην κοιλία. Μα τα πράγματα ήσαν για την άγνια του έτσι, όστε, πριν ακόμα προφτάσει να τον ήλαση, να τον ουλίθουν οι άστυφύλακες.

Ο γέρος διάβαζε ταχτικά τις έφημερίδες από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα. Έτσι έμαθε τα κατορθώματα του γιου του. Έπίσης άτ' τις έφημερίδες έμαθε πάλι τη δική του καταδίκη. Μα ότ' αυτά θα τον άφεναν ίσως αδιάφορο, άν μια μικρή λεπτομέρεια δεν τον έκανε να μεγαλίση καρικαλικώς: Ο άστυφύλακας που είχε ουλίθει το γιό του ήταν—ποιος θα το πιστείες—ό Βερνάρδος, να, ο Βερνάρδος ο γείτονας του, ο όποιος καθόταν στο ίδιο σπίτι, στο αντίκρυνο στην πόρτα του δωματίου...

Από τότε, το μόνο πράγμα που άπασχολούσε το γέρο Φέλιξ ήταν πως να εκδικηθή το Βερνάρδο. Το μίσος του αυτό γέμισε την έπαρξή του κι ήταν τόσο δυνατό, όστε νεοδός κι ατόις άκουα τους πόνοους των ποδιών του. Η ιδέα ότι δεν θα γινόταν καλά, ένα ο Βερνάρδος θα έξασκαλινοόσε να παραμένη άτιμωρητος, του προκαλούσε σπασμούς λίσσας. Άφριζε, έφριζε τα δόντια του και μέσο στο σκοτεινό μυαλό του μηχανευόταν τα πάντα για να μπορέσει να εκδικηθή. Μά, άλλωμονο! καταλάβαινε ότι δεν θα καθόφρονε τίποτε, έφρονον έμενε ξαπλωμένος ορματισμένος στην πολυθρόνα του.

Μήνες έπέρασαν έτσι και στο μεταξύ, οι ρεμιοισοί του, άντι να του περάσουν, χειροτέρεναν ολόενα. Μόλις ο Φέλιξ προσπαθούσε να κινήθη, φριχτοί πόνοι τον έπαιναν στις άρθρώσεις. Η κόρη του τον κακομεταχειρόταν τώρα και τον φοβόριζε μάλιστα, πως θα τον στείλη στο άσπλο των άνιανον.

Ήταν Ιούνιος τότε κι είχε άρχισε μια περίοδος μεγάλου και άτελειωτου θροχών. Ο γέρος ύποφερε φριχτά άτ' το κρύο και την ήγρασα κι η κόρη του, θρημονημένη για την κακοκαιρία που δεν την άφινε να κινή τις πριονάδες της, ζούσε σε μια διαρκή γκρίνια. Φερόνταν στον πατέρα της σαν σε σκύλο και, πραγματικά με την έγκαρτέρησι ενός σκύλου, ο γέρος τα ύποφερε όλα—τόσο φοβόταν μήπως η κόρη του τον διώξει άτ' το σπίτι. Συγγρησός ένα σχέδιο εκβίωσης είχε γεννηθεί μέσο στο μυαλό του και άργά, επί μήνες, από τότε που είχε άποκτησει την πεποθήσι ότι δεν θα γίνη καλά, το σχέδιο αυτό είχε άπορροφήσει κάθε τον σκέψη, όλη του τη ζωή... Και καρδιόκοισε με άγονία την κατάλληλη ευκαιρία για να το έφαρμόση.

Τέλος η ευκαιρία αυτή παρουσιάστηκε μια ήμερα τρομερή. Άποραδός η κόρη του είχε βρει ξένο κι έλη τη νύχτα δεν είχε γυρίσει στο σπίτι. Ο γέρος είχε ξεραθεί από τη δίνα και το μαρτύριό του είχε διπλασιαστεί.

Κατά τα χαράματα—θα ήταν ήθε ή όρα—η κόρη του γέροος η άλλων πήκε μακισμένη στο δωματίο και πίσω της η Ζαννέτα, η φιλιγνάδας του Βερνάρδου, η όποια προσπαθούσε να τη δείρη και, σπυλίζοντας την με τα χειροτερα έπίθετα, της φώναζε:

—Ά! Ά! όρώμα!... θα σε μάθω να κλέβης τους άντρες των άλλων!

Έπειτα ή δυο γυναίκες κίστησαν άτ' τα μάλλια, αναστατώνοντας ολόκληρη τη συνοικία. Τού κάκου οι γείτονες προσπαθούσαν να τις χουρίσουν. Σίγουρα δε θα κωμιατιζόντουσαν, άν δεν έφταναν μερκοί άστυφύλακες, οι όποιοι τις τραβήξαν στο τμήμα.

Ότ' αυτά έγιναν μέσα σε δυο στιγμές, έτσι που ο γέρος δεν προφτάσε ν' άρθώσει ούτε λέξη. Μα μια τρομερή λίσσα, μια λίσσα τετλή, με όλη ή θρηον του είχε άνεθε στο κεφάλι... Πώς; Η κόρη του άγκαίωσε το Βερνάρδο και θέλησε μάλιστα να τον πάρη άτ' τη φιλιγνάδα του... Ό! μα αυτό ήταν το ξεχάσιμα!...

Κατά το μεσημέρι, ο γέρος έδεν το Βερνάρδο να γιόφει στην κίμαρη του. Είχε περάσει τη νύχτα του ξέου, με την προφασί πως είχε υπηρέσια κι έτσι άγγουσε τον πρώινο γινωμοκαγιά. Έγιασε χαμογελώντας, πληρώσε το Φέλιξ και τον ρώτησε, όπως συνήθιζε να τον ρωτάη κάθε φορά που τον έβλεπε:

—Έ, πως τα πιάς, γέρο;

Ο Φέλιξ δεν του άπάντησε και του έκανε νόημα να πλησιάση ακόμα.

Όταν ο άστυφύλαξ ζήγωσε κοντά του, ο γέρος του φροβόρισε στο αυτί πως ήθελε να του μιλήρη γιά ένα πράγμα πολύ σοβαρό. Μα προηγομένος άβλωσε άτ' αυτόν να πάη στην κίμαρη του και να του φέρη το μεγάλο μετρώ μαχαίρι του. Ο Βερνάρδος ξαμνιάστηκε και τον ρώτησε:

—Μα τι θα το κάνης; το μαχαίρι, κίη Φέλιξ;

Ο γέρος χαμογέλασε μυστηριωδώς και του άπάντησε:

—Πήγαινε, παιδί μου, θα σοφίτω κατόπιν και θα ιδής πως έξω δέσπρη...

—Καλά, παγαίνο, είπε ο Βερνάρδος και όγήμε ξέου.

Σε μια στιγμή ξαγαγίρησε με το μαχαίρι, το όποιο έδωσε στο γέρο.

—Τώρα, είπε ο Φέλιξ, πήγαινε να κλέισης την πόρτα για να μη μιάς άκουσουν οι γείτονε... Κλείσε την καλά!... Δώσε και μια στροφή στο κλείδι...

Ο Βερνάρδος δυσπιστούσε μ' ότ' αυτά τα μυστήρια, μα, επειδή είχε τη βεβαιότητα πως ο γέρος δεν μπορούσε να του κινή κανένα κακό, σιμομοφώθηκε με τις ύποδείξεις του και περιέμενε, περιεργος να μάθη τι τον ήθελε.

—Λέγε λοιπόν, του είπε άναπόσιμα.

—Όχι ακόμα, του άπάντησε ο γέρος. Νά, πάσε πρώτα αυτό το ρολόι και βιά! το στην τσέλη σου.

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ο γέρος έβγαλε ένα παλιό νεκρίνο ρολόι, το όποιο έδωσε στον άστυφύλακα.

—Τι να το κάνω αυτό, κίη Φέλιξ; ρώτησε έξέινος με περιεργία.

—Κράτησε το, σοφί λέω!...

—Σίγουρα ο γέρος τρελλάθηκε! σκέφτησε ο Βερνάρδος κι έβαλε όστόσο το ρολόι στην τσέλη του.

Έπειτα, βλέποντας τον τρόπο με τον όποιο ο γέρος είχε άραξέσε το μαχαίρι, παραμέρισε για σιγουριά.

Την ίδια σχεδόν στιγμή ο Φέλιξ έκανε μ' άπότομη κίηση που ζύτησε τους πόνοους του κι άρχισε να στενάξη, να βγάλη τρομερούς θρήνους, σχεδόν ουδολαγιά:

—Ά!... Ά!... Έκανε. Πειθάνω!... Πειθάνω!...

Ο Βερνάρδος δεν τον είχε άκουσει ποτέ να στενάξη τόσο δυνατά. Η δυσπιστία του μεγάλου ολόενα και, θέλοντας ότι ο γέρος δεν άφινε το μαχαίρι, ουλιόγησε ότι ίσως θα τον σκόπανε άν τον πληρώσε πάλι... Άπομαροφνήκε μάλιστα άκουα δυο-τρια βήματα, χωρίς να πη λέξη, περμίνοντας να δη τι θα συνέβαινε και βέβαιος πως είχε να κινή μ' ένα τετλό.

Έντομιασά ο θρηον του γέρου είχαν μεγαλώσει τόσο, όστε άκουρα τώρα θα τους άκουαν άτ' όλο το σπίτι... Τέλος ο Βερνάρδος, κουρραμένος πάλι να περιέμενε, είπε: «Θά ξαναγαρίσω, κίη Φέλιξ!» κι έκανε να τραβήχη για την πόρτα.

Έξαινη όμως τότε ο γέρος ξεγίνασε στο ίδιο του το στήθος και με μια γρήγορη κίηση, χουμοποδώντας όλες του τις δυνάμεις, κάρφωσε το μαχαίρι ός τη λαβή στην καρδιά του!...

Ότε μια σταγόνα αίμα δεν έβηκε, γιατί το σίδερο έφραζε την πληγή. Το πρόσωπο του Φέλιξ σπασάστηκε σε μια τρομερή έκφραση πόνοου και τα δάχτυλά του μαζεύτηκαν σπασμοδικά...

Ο Βερνάρδος τραβήχηκε πίσω περιεργός. Έπειτα, έφραξε

Ο Βερνάρδος τραβήχηκε πίσω περιεργός...

ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΜΑΤΙΑ ΠΛΑΝΑ

Ματάκια που σ'ας γνώρισα έν' απόβραδο τ' Απριλίη
κι' έννωισα μέσ' στ'ά βάθειια μου τ' απόκομο σ'ας φ'ως
ση λάμψη σ'αυ νυχτόμμερα, ώ φωτοβόλο ήλιοι,
και την εικόνα σ'αυ γροισά στ'ά μάτια μου έπιτρούς.

Πουά δύναμι ήπερόκοσμα έχετε σεις, ώ μάτια,
που την καρδιά μου πλήγωσε ή πρώτη σ'αυ ματιά ;
Πουά δύναμι κατούισκε στ'ά μάγα σ'αυ παλάτια
κι' άναψε μέσ' στ'ά στήθηια μου άδούσταχη φωτιά ;

Ώ μάτια πλάνα, αυτόφωτα χρυσόχαινα διάμαντια,
άσπρόκομοι που χύνετε χαρά, φ'ως άγνιο,
πως θάβηλα παντοτινά νά σ'αυ θωρού άγνάντια
σε κάθε άπομείημερο, σε κάθε δειλινο' !...

ΚΑΚΗ ΝΥΧΤΑ

'Αργά, βαριά άκούγονται σάν κλάματα πηγμένα
τά κήματα της θάλασσασ στην έρημ άσρογαλιά
κι' ό άνεμοσ στην πόρτα μου βογγάει άγροκειμένα
μάς κοινουβάγιασ φρένοντασ τη θλιβερή λαλιά.

Κι' άκούοι της νύχτασ τη βοή και την άνεμοζάλη
ούά νωθό στέλιονοι ή νεκροί άπειλάπιασ φωνέσ
και γιγατένια κήματα ξεστούνε σ' άσρογαλιά
κι' έρώτων φέρνονν προσευχέσ κι' άγάπεσ μα-
(χρινέσ,

ΕΘΝΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Καβάλλια.

I. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΝΤΑΝ... ΝΤΑΝ...

'Αρχογυτιάει ή καπιτάνα άλαργινά
Ντάν... Ντάν... Μέσα μου νοισθό άλάττα λήθη
Κι' άνυπόβλητοσ στην ψυχή μου οι χιπίοι
Ντάν... Ντάν... Κάποια μου θήμαρ έστνά...

'Αρχογυτιάει ή καπιτάνα άλαργινά
Σάν, τότε που μάζονά μου είχεσ φύγει...
Πληγή καινούργια στην καρδιά μου άνοιγε:
Κεί που ή παλιά άρχινούσε νά περνά...

B. Π.

ΜΟΝΑΧΑ Τ' ΑΓΕΡΙ

Τό γλοιο τοΰτο κι' άχρω
Κι' άσυντροφάιστο δειξέ
Δάκρυα στ'ά μάτια
Και πίκρα στ'ά χείλη.
Και σάν ήθεσ στο πλάι μου
Κι' έγειρε ή λύπη
'Η καρδιά μου διπλόνοιστε
Την άγάθη που λείπει.

Παρήγορο τίποτα,
Μονάχα τ' άγέρι
Χαίδεσαι τη θήμηρα
'Ανέδρο χέρι.

Και κούλαει και κούλαει,
Και μιλάει και μιλάει
Γιά κάτι που πέρασε
κι' έχάθη και πάει...

N. 'Υόρμη.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΑΗΣ

πρόσ την πόρτα, την άνοιξε, φώναξε βοήθεια και ξαναγύρισε για ν'
άποκόση το μαχαίρι άπ' την πληγή και για νά ιδή άν ήταν άκόμα
δυνατό ώσ σουη το δυστυχισμένο γέρο.

Μά την ίδια στιγμή, άντρες και γυναίκες, έτρεξαν ξετρελαμένοι
μέσα και, βλέποντασ το Βερνάδο άπ' το πελώριο μαχαίρι στο χέρι,
άπό το όποιο έσταξε τό αίμα, κι' άπ' την άλλη μεριά τό γέρο σκοτω-
μένο, ώρμησαν όλοι μαζί έναντιον του και τόν άρπώλεσαν, φωνά-
ζοντασ :

— Είς θάνατον ! Είς θάνατον !

— Έπειτα μέ γροθιέσ, μέ κλωτσιέσ, μέ μαστουριέσ, τόν ώδήγησαν
ώσ το πύημα όπου, μοσπεθημένο άπ' το ξύλο, τόν παρθέωσαν στον
άστυνόμο ώσ δολοφόνο του γέρο Φέλιξ.

'Η δική έγινε έπειτ' άπό μερικούσ μήνεσ κι' ό Βερνάδοσ κατα-
δικάστηκε σε ισόβια δεσμά. "Αν και ελεσ στον δισάταξ μέ ποό
τρόπο είχε σκοτωθεί ό γέροσ, κανένας δέν ήθέλησε νά τόν ποτήρη.
'Η έναντιον του άποδείξεισ ήσαν άναμφοριθιμίτες. Είχεσ σπληνθεί
έν' ατόφωρο κατά τη στιγμή του έγκλήματοσ. Καθώσ
μάλιστα βόηκαν τό νυέλινο φορέο το Φέλιξ στην τσέπη
του, άπέδωσαν στην κλοπή τη δολοφονία...

'Η έκδίκαισ του Φέλιξ ήταν καλά μελετημένη... 'Ο
γέροσ είχε νικήσει...

Ο ΗΡΩΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΒΟΤΣΗ

Πρόσ της άνατινάξεωσ του «Φετχι Μπουλέντ». Ένας μη-
πειώδης λόγοσ του ήρωοσ. Πρόσ τό θάνατο και τη δόξα. 'Ο
ηρώιμοσ του πληρωμάτοσ. 'Ο χαριτωμόσ πρόσ την «Σφα-
κτηρία». 'Ο Βότσησ κι' ό καμαρότοσ του. 'Η πεποιθίαισ
πρόσ τη νίκη. Μιά συμφορία του μέ τόν Κυπάρισσο Στέφανο.
'Η καταγωγή του Ν. Βότση, κτλ. κτλ.

'Επί τη ευκαιρία του θανάτου του ναυάρχου Νικολάου Βότση, τόν
όποιο θρήνησε όλόκληρη ή 'Ελλάσ, δημοσιεύοισμε σήμερα μερικά ά-
νεκδοτά του, παρμένα άπό την πολεμική δράση του ένδόξου ναυτικού
κατά τόν 'Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1912—1913.

'Όταν, τό βράδυ της 19ης 'Οκτωβρίου 1912 απέλευσε άπό τό λι-
μάνι του 'Ελευθεροχωριού τό τορπιλλόβλο 11, τό όποιο κυβερνούσε ό
Βότσησ, διευθύνονο προσ τόν λιμένα της Θεσσαλονίκασ, όπου επόρ-
κειτο νά τορπιλίση τό Τουρκικό θωροπτό «Φετχι Μπουλέντ», ό η-
ρωικόσ θαλασινόσ παρτάξεσ τούσ άνδρεσ του πληρωμάτοσ και τούσ
έξοφρόνησε τόν παρακάτω άξιωμαχινόονο λογο, ό όποιοσ θυμίζει τά
λόγια του Λεονίδα πρόσ τούσ Τριακοσίουσ πρό της μάχησ των Θεο-
μοπών :

— Παδιά, πρέπει νά ξέρετε πως έκει που πάμε τώρα, δέν πάμε
για διασκέδασι ! Πρέπει νά τό πάρετε άπόρρασι πως ή ζωή μας είνε
χαμένη. Γι' αυτό όποιοσ άπό σ'αυ έχει χηρα μάνα, που άπ' αυτόν
πεποιμένο νά ζήσει ή άνυπάρχοσ αδερφάδεσ ή μη-
ζωρά παιδάκια, όποιοσ άπό σ'αυ είνε νεοπατριεμίμοσ
κι' άφησε πίσω την καλή του γυναίκα, όποιοσ έ-
χει οικογενειακά βάρα και δέ χάρισε τη ζωή του
και δέν θέλει νά πεθάνη τόσο γρήγορα, αυτόσ δέν
πρέπει νά μ'ασ ακολουθήση. Αυτό σ'αυ τό λέω μέ
την καρδιά μου και δέν είνε καθόλου ντροπή. 'Ο-
ποιοσ θέλει νά μείνη, άσ μη σ' αυτές τις βάρ-
κεσ που μ'ασ ακολουθούν (πραγματικά μαζί μέ τό
τορπιλλόβλο είχαν ξαναχτεί στη θάλασσα και δύο
βάρκεσ έντοπιον, ή όποιεσ γύρισαν έπειτα πίσω)
και άσ βγή στη στεριά. "Αν μ'ασ βοηθήση ό Χρι-
στόσ και μέ τη δύναμι του γυρίσοισε πίσω, θά
ξαναπαρτίσοισε άπό δω νά τόν πάρκοισε. Σ'αυ τό
λέω και πάμ πως αυτό δέν είνε καμιά ντροπή.
'Απειναντίασ όποιοσ θέλει, έχει ύποχρέωσι και πρέ-
πει νά τό κάνει...

Μόλισ ό Βότσησ τελείωσε τόν ήπεροχο αυτό
λόγο του, οι ναύτεσ του άπάντησαν όλοι μέ μία
φωνή :

— Κανένας μας δέν θά φύγη !... "Αν είνε νά
πεθάνοισε, θά πεθάνοισε όλοι μαζί κοντά στο
γενναίο μας κυβερνήτη...

Και έμειναν πράγματι όλοι άζλόνητοι στις θέ-
σεισ τον, για νά δοξάσοισν τό 'Ελληνικό ναυτικό.

Πρίν ό Βότσησ ξενιθίσει μέ τό τορπιλλόβλο
του άπό τό 'Ελευθεροχώρι για τη Θεσσαλονίκη,
έστειλε τόν έξήσ χαρτερισμό πρόσ τη «Σφακτη-
ρία», ή όποια ταξείδευε την ώρα εκείνη για τό
Βόλο :

«Τό τορπιλλόβλο 11, πριν επιχειρήσει νά
γράψη μία νέα σελίδα στην 'Ιστορία της 'Ελλά-
δοσ, σ'αυ χαίρετά !»

Πρίν τό τορπιλλόβλο 11 εισπλεύσει στο λιμένα της Θεσσαλονί-
κησ, ό καμαρότοσ του κυβερνήτου του είπε σε τόνο έξομολογήσεωσ :

— Δέν μέ νοιάζει για τό τομάρι μου, άν πάθοισε έπισοιτε, άλλα
που έχω νά παντρέψω πέντε αδερφέσ...

Και ό Βότσησ τό άπάντησε χαμογελώντασ :

— Για νά τις παντρέψησ ένύ, φοικαρά μου, πρέπει νά ζήσεσ έ-
κατό χρόνια. Ένώ άμα σκοτωθείσ, θά τις κλοπαντρέψη τό 'Εθνοσ !

Την ήμερα που ό Βότσησ άνελάμβανε τη διοίκηση του τορπιλλό-
βλου 11, τό όποιο θά λάμψονε μέ τη νίκη του, έτιχε νά συναντηθή
μέ τόν άειμνηστο καθηγητή του Πανεπιστημίου Κυπάρισσο Στέφανο.
'Ο καθηγητήσ έπισσε κοδέβια μαζί του και άπαύον στον πατριω-
τικό του ένθουσιασμό του είπε :

— Τέλοσ πάντων αυτή τη φορά πρόει νά μάλαουρηγόισοισε, κί-
οιε Βότση.

'Ο γενναίοσ άξιωματικόσ, άκούγοντασ τά λόγια του, του άπάντησε
μέ αταπειθήσια, σάν νά μάντευε άπό πριν τό ηρωικό κατοζώθημά
του :

— Έννοια σ'αυ και πολύ γρήγορα θά λάβετε ευχάριστεσ ειδήσεισ
μου...

'Ο Νικόλαοσ Βότσησ ήταν γρούσ γιατρού και άνεμοφύ του ένδό-
ξου ναυάρχου μας Παύλου Κοκκινουπόλη, γιατί ή μη-
τέρα του καταγόταν άπό τη μεγάλη 'Υδρόεια οικογέ-
νησ τόν Κοκκινουπόλητονο. 'Υπήρξε μέζοι πρό θάνατου
του, όπωσ και τόσοι άλλοι έξοχόντεσ 'Ελλήνεσ, συνδρο-
μητήσ του «Μπουκέτο» και θερμόσ φίλοσ του.